

Rozważania: 11 czerwca, Święty Barnaba

Rozważanie na wspomnienie
św. Barnaby. Poruszane tematy
to: współpracownik św. Pawła;
intensywne i owocne życie;
różnorodność wśród
pierwszych chrześcijan.

- Współpracownik św. Pawła;
- Intensywne i owocne życie;
- Różnorodność wśród
pierwszych chrześcijan.

.....

PODCZAS LEKTURY DZIEJÓW

Apostolskich można zauważyć jak wielu ludzi towarzyszyło św.

Pawłowi i wspierało go przez całe jego życie. Apostoł narodów potrafił polegać na innych, był otwarty na współpracę, nie próbował robić wszystkiego sam. „Paweł nie działa jako „solista”, jako niezależny od nikogo, ale razem z tymi współpracownikami, w tym „my” Kościoła. To „ja” Pawła nie jest jakimś „ja” wyizolowanym, ale „ja” zawartym w „my” Kościoła, w „my” wiary apostolskiej”^[1].

Wśród najbliższych towarzyszy, odgrywających szczególnie ważną rolę, wyróżnia się postać św.

Barnaby. Był to Żyd z plemienia Lewiego, pochodzący z Cypru. Był jednym z pierwszych, którzy przyjęli wiarę w Jerozolimie po zmartwychwstaniu Jezusa. Aby wspomóc najbardziej potrzebujących, sprzedał swoją

ziemię i przekazał pieniądze apostołom (por. Dz 4, 37). Ten przejaw hojności nie był odosobnionym przypadkiem, ale stałym elementem jego życia.

Kiedy do Jerozolimy dotarły wieści o dobrym przyjęciu Ewangelii w Antiochii Syryjskiej, apostołowie wysłali Barnabę. „Gdy on przybył i zobaczył działanie łaski Bożej, ucieszył się i zachęcał wszystkich, aby całym sercem wytrwali przy Panu” (Dz 11, 23). Później wyruszył do Tarsu w poszukiwaniu Saula; znalazł go i udał się z nim do Antiochii. „Wysłani przez Ducha Świętego” (Dz 13, 4) przez cały rok wspólnie ewangelizowali to ważne miasto, a tam po raz pierwszy zaczęto nazywać uczniów „chrześcijanami”. Następnie towarzyszył św. Pawłowi w jego pierwszej podróży misyjnej przez Cypr i Azję Mniejszą, na terenie dzisiejszej Turcji (por. Dz 13-14).

„Odważnie” (Dz 13, 46) znosili wiele trudów dla Pana. Jednak dzięki św. Barnabie „słowo Pańskie rozszerzało się po całym kraju” (Dz 13, 49).

BARNABA OPISYWANY JEST jako „człowiek dobry i pełen Ducha Świętego i wiary” (Dz 11,24). Przez całe życie – od pierwszych doświadczeń apostoelskich aż po śmierć – był nieustrudzonym świadkiem Ewangelii. Jego gorliwość apostoelska wypływała z nakazu Chrystusa, który słyszymy w liturgii w dniu jego wspomnienia: „Idźcie i głoscie: „Bliskie już jest królestwo niebieskie”. Uzdrowiajcie chorych, wskrzeszajcie umarłych, oczyszczajcie trędowatych, wypędzajcie złe duchy (...). Nie zdobywajcie złota ani srebra, ani miedzi do swych trzosów. Nie bierzcie na drogę torby ani dwóch

sukien, ani sandałów, ani laski! Wart jest bowiem robotnik swej strawy” (Mt 10,7-10).

Życie Barnaby wypełniała intensywna praca, ponieważ w tej misji odnalazł sens swojego życia. Z całkowitym oddaniem i hojnością działał na rzecz Ewangelii, tak jak Pan prosił swoich uczniów: „Darmo otrzymaliście, darmo dawajcie!” (Mt 10,8). Jak napisane jest w Dziejach Apostolskich, Bóg pobłogosławił jego wysiłki obfitymi owocami: na przykład po jego kazaniu w Antiochii „pozyskano wtedy wielką liczbę [wiernych] dla Pana” (Dz 11,24). Zaufanie do Boga podtrzymywało całe jego dzieło. W dniu jego święta liturgia przedstawia nam modlitwę do Boga, w której prosimy Go, „aby Twój Kościół słowem i czynem wiernie szerzył Ewangelię Chrystusa, którą Apostoł odważnie głosił” (modlitwa wiernych).

Święty Josemaría pisze: „Powiem ci, jakie skarby posiada człowiek na tej ziemi, abyś ich nie marnował: głód, pragnienie, upał, zimno, cierpienie, hańba, ubóstwo, samotność, zdrada, oszczerstwo, więzienie...”^[2]. Na drodze Pawła i Barnaby bardzo często pojawiały się te *skarby*. „Chociaż misja ta domaga się z naszej strony ofiarnego zaangażowania, byłoby błędem pojmowanie jej jako tylko nasze osobiste heroiczne zadanie (...). W każdej formie ewangelizacji prymat należy zawsze do Boga, który zechciał nas powołać do współpracy z Nim i pobudzać nas mocą swego Ducha (...). To przekonanie pozwala nam zachować radość przy wypełnianiu tak wymagającego i stanowiącego wyzwanie zadania, pochłaniającego całe nasze życie. Domaga się ono wszystkiego, ale jednocześnie wszystko nam ofiaruje”^[3].

.....

NA POCZĄTKU DRUGIEJ podróży misyjnej Paweł i Barnaba mieli spór dotyczący Marka, młodego chrześcijanina. Barnaba chciał go zabrać ze sobą, ale Paweł się temu sprzeciwiał, ponieważ Marek opuścił ich podczas poprzedniej wyprawy (por. Dz 13,13; 15,36-40). W wyniku tej różnicy zdań ich drogi się rozeszły. Barnaba, wraz z Markiem, udał się na Cypr (por. Dz 15,39), a Paweł kontynuował podróż bez nich.

Istotnie, również wśród świętych mogą występować nieporozumienia. To normalne, że wśród nich są osoby o odmiennych poglądach lub wrażliwości. „Święci nie spadają z nieba. Są takimi ludźmi jak my i mają także skomplikowane problemy. Świętość nie bierze się z tego, że człowiek nigdy się nie pomylił, nie zgrzeszył. Świętość może wzrastać dzięki zdolności do nawrócenia i skruchy, gotowości, by rozpocząć na nowo, a zwłaszcza

dzięki zdolności do pojednania i przebaczenia (...). Tak więc świętymi stajemy się nie dlatego, że nigdy nie pobiłdziliśmy, ale dzięki zdolności pojednania i przebaczenia”^[4].

Wspólnota pierwszych chrześcijan, w której żył św. Barnaba, może być dla nas wzorem ze względu na jej jasne przekonanie, że Ewangelia rozświećła życia bardzo różnych ludzi. Nietrudno zrozumieć, dlaczego św. Josemaría patrzył na pierwsze wspólnoty z takim podziwem.

Dlatego „różnorodność jaka istnieje i istnieć będzie zawsze wśród członków Opus Dei jest, wyrazem dobrego ducha, czystego życia, szacunku dla uprawnionej opcji każdego z nich”^[5]. Możemy prosić Boga, za wstawiennictwem Najświętszej Maryi Panny, o apostolską żarliwość św. Barnaby i łaskę ożywiania środowisk chrześcijańskich na wzór pierwszych uczniów.

Wszyscy chrześcijanie służymy Ewangelii, korzystając z darów, które otrzymaliśmy od Boga, zgodnie z naszym osobistym powołaniem. Aby pozostać wiernymi, liczymy na pomoc naszej Matki Niebieskiej, Królowej Apostołów. Prosimy Ją, aby nigdy nas nie opuszczała.

[1] Benedykt XVI, *Audiencia*, 31-I-2007.

[2] Św. Josemaría, *Droga*, 194.

[3] Franciszek, *Evangelii Gaudium*, 12.

[4] Benedykt XVI, *Audiencia*, 31-I-2007.

[5] Św. Josemaría, *Rozmowy z Prałatem*, 38.

pdf | dokument generowany
automatycznie z [https://opusdei.org/pl-
pl/meditation/rozwazania-11-czerwca-
swiety-barnaba/](https://opusdei.org/pl-pl/meditation/rozwazania-11-czerwca-swiety-barnaba/) (16-03-2026)